

φίλη μου και να γίνω Τσουκρίδα. Τοιουτόπως δὲν φαῦμαι από έγκρους. Ποιός τολμᾶ να χαλάσῃ τὴν ἡσυχία τῆς τσουκρίδας; » Πολὺ καλά, φιλάτη Τσουκρίδα! Δεκτόν.

Έπειτρύνως τὴν μετοχήν, Ιρυσάετε, και στέλλατε τὸ ἀντίτιμον εἰς τὴν οἰκείαν Ἐπιτροπήν. «Εχεις θερμές εὐχαριστίες.

«Ηρωής τῆς θηρέρας, καθώς σας ἔλεγα, η Ιουλία τοῦ κ. Φαιδωνος. Σήμερον ἀποτελεῖ τὸ θέμα ὅλων σχεδὸν τῶν ἐπιστολῶν τῶν μικρῶν μου φίλων. Έκτος ἑκείνων ποὺ μού ἔγραψαν απὸ πρὸ τοῦ ἀλλαγῆς παραβάλλει τὴν Ιουλίαν πρὸς θυγατέρα ή ὅποια θὰ ὑβρίσει καὶ θετεῖται στὸν πάτερα· ἐλπίζει δὲ διὰ τὴν τιμωρηθῆναν εἰς τὴν μελλούσαν ζωήν. —Τὸ Ρόδον τῆς Εὐθίας δινοράζει τὴν μὲν Ιουλίαν δυστυχῆ καὶ ἀξιούτητον, τὴν δὲ θελαν τῆς τρέλλην, (κατ' αὐτῆς δὲ κυρίων εἶναι θυμωμένον). —Η ΜοδσαΠολύμετρη μὲ διαβεβαιοῖ διὰ τὴν αὐτὴν τῆς τα ξελεγούνται οὐκέτι θὰ ἡτούνται νευρισμένη. —Ο Λεοντόκαρδος Λεωνίδες ἔνυπτον ποὺ κού εἰς τὴν γαλεάναν μας Ἐλλάδαν ὑπάρχουν τέτοια κορίτσια· ἐλπίζει δικαὶος δὲ εἴναι ποὺ δύλιγα. —Η Ελληνίς Καλλιτέχνης εὐχεταὶ νὰ εὑρεθῇ κατάλληλος ἱερὸς διὰ νὰ την θεραπεύσῃ τὴν δυστυχήν, διότι τὴν λυπεῖται κατάκαρδα. —Η Όρατα Κέρκυρα μὲ βεβαιοῖ διτι, ἀν αἷς φίλην τὴν ἀνόητον αὐτῶν Ζουλίνην, δὲν θὰ ἐγύρηται πλέον νὰ την κυττάξῃ. —Τὸ Μαρτεῖον τῆς Δωδόνης θὰ θύεται ποὺ καὶ τὸ ἐπώνυμον τῆς Ιουλίας (ἀλλ' οὐ, αὐτὸν πλέον θὰ ἔχει σκληρότης). —Τέλος ὁ Καλλίδες² Γείτωρ ἔστειλε περὶ τούτου μιαν ὀραιότατην ἐπιστολὴν πρὸς τὸν κύριον Φαίδωνα, ή διποταὶ νὰ δημοσιευθῇ δόλοληρος εἰς τὸ προσέχεις φυλλάδιον.

Ασπασμοῖς, πληρωφορίαις. —Ο Όρφεος ἀποτελεῖ καὶ πάντοτε ἐνθυμεῖται τὸν ἀγαπητὸν τοῦ Γιανάκην τὸν Σεραπήγον. —Ο Κουρούκιος εὐχαριστεῖ τὸν φίλον τοῦ Λευκότην Λευκότην.

Εἰς τὰς ἐπιστολὰς τὰς ὅποιας ἔλαβαν μετά τὴν 13 Ιουλίου θέπαντίων καὶ τὸν συγχαρεῖς διότι ἐπῆρε

τὸν πρῶτον βαθμὸν μεταξὺ τῶν συμμαθητῶν τους. Επιμυεῖ δὲ πολὺ νά τον ίδῃ. «Ο αὐτὸς ζητεῖ τὴν ἡλικίαν τοῦ Χαλασμοῦ Ιδούνος καὶ τῆς Μαρίδας τοῦ Φαλήρου. —Ο Καλλίδες Γείτωρ εὐχαριστεῖ τὴν Ἀττικὴν Νόστα διὰ τὴν προνύμιον, μισθὸν ἡς τῷ ἀπήνητος καὶ δὲν πειράζει ἀν δὲν τῷ εἴπει τὸν οὐρανό της.» Αν ἔγι δὲ τὸν πειρέγειαν, ἂς μάθη διτι αὐτὸς δινοράζεται Ι.Α.Κ.

—Η Ποιητρία Σαπφορ ἀποτελεῖ τὴν Ὀραταρ Κέρκυραν καὶ λοιπέται ποὺ δὲν τὴν βέπει. —Τὸ Μαρονιώτισσα διαφωνεῖ πρὸς τὴν Δέρα τοῦ Ἀρλονος· μὲ παρακαλεῖ δὲ νά της εἴτε διὰ απὸ τὸ ποίμα ή Νοικοχωροῦδα προτιμᾶ τὸ ποίμα ή Γυμναστική τὸ διποτον εὐρίσκεται εἰς τὸ δεύτερον τόμον μου. —Τὸ Ήσυχο Αεράκης ζητεῖ τὸ Αληθῆς ὄνομα ή τὸν τόπον τῆς διαινοῦντος τοῦ Τατεντον Ιον. —Η Ιωρίς ἀνταπόκεται τὸν Κορανή καὶ τὸν συγχαρεῖ διὰ τὸς λαμπρὰς τοῦ ἔξεσάσις. —Ο Ξενοδός Αἰδηρος συγχαρεῖ διὰ τὸν προβιβασμὸν τὸν Παγωμένον. Οχεαρόν καὶ τὸν Λιονισμένον Τρυποροῦστον. —Ο Αἰδρεῖον Κεπερίνης ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Μαρτείου τῆς Δωδώνης, εἰς τὸ ὄποιον τὸ θερινόν τοῦ Σκοπόν του. Τὸ ιδιότον τοῦ δικού δὲν εἰμπορεῖ νά τω εἰπη. —Η Αττικὴ Νόδης ἀποτελεῖται τὸν Ελληνίδα Καλλιτέχνηα καὶ τὴν Κερκυραϊκήν Μέδουσαν. —Τὸ Μαρτεῖον τῆς Δωδόνης ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς Μαρονιώτισσας διὰ τὸν οὐρανό της.

Απὸ ἄνα τὸν γλυκό φελάκι στέλλεται πρὸς τοὺς φίλους της: «Εστερον τοῦ διποτον ἔλαβε τὸ ἐπιμύδιον· η κρίσις θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεγές». Ελληνίδα Καλλίδες τέ, γενά, δεοντόκαρδος Λεωρίδας Λευκήτη Περιστεράρ, Ιρυσόν Αἴδηρος, Γόρδιος, Ανθιμένη Πεδιάδα, Ιωρίδα (νά μη ἔχει κανένα δισταγμὸν καὶ νά μου γράψῃ σον συχνὸν θέλη), Ποιητρία Σαπφορ (τὰ φυλλάδια ποὺ ζητεῖ την πρόσθια πρὸς 15 λεπ. έκαστον). Καλλίδες Γείτωρ, Φαίθονος, κλπ. κλπ.

Εἰς τὰς ἐπιστολὰς τὰς ὅποιας ἔλαβαν μετά τὴν 13 Ιουλίου θέπαντίων εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Διάδεσμος στελλοργατας μέχρι 20 Αὐγούστου ἐξ

373. Αναγραμματισμός.
Ζῶντις εἶμαι, κ' εἰς τὰς πόλεις κατοικοῦ μὲ τοὺς ἀνθρώπους.

«Αν με ἀποκεφαλίσης
καὶ με ἀναγραμματίσης,
ζῶντις ἂλλο θέ νά γίνοι

τρέχον εἰς ἔρημος πότους.
Επειδὴ διὰ τὸ Φεύγοντος,

374. Στοιχειαδηρεφος
Τὸ ζύγιον δὲν βγάλεις
καὶ ἀλφαὶ ιῶτα βγάλεις.
ἐπάνω εἰς αὐτό
παιών κυνηγητος.

Επειδὴ διὰ τὸ Κριστοῦ
575. Τρέγωνον

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον ζύγιο ποὺ ταχεῖ.
Ως τρίτον μου ζητήσατε ἀρχαῖον βασιλέα.

Οταν χαθῇ τὸ τέταρτον, τὸ πάντα σκότος καλύπτει
Τὸ πέμπτον τοῦ τριγώνου μου ἀντεντυμα κρύπτει.
Καὶ μοναχὴ της θά οὐρά συρίξει τελευταία.

Επειδὴ διὰ Θραυσμούλου Θ. Ζωτούλου

576-577. Μαγικόν γράμμα.

Διὰ ἀντικαταστάσεως ἔνδος οἰουδήποτε γράμματος ἔκάστης τῶν κάτω δέκεων διὰ δύο γραμμάτων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχημάτισον ἄλλας τόσας λέξεις :

«Αστοί, νοῦς, Πάρος, ποῖος, οίνος.

Επειδὴ διὰ Κορφουκίου

578. Αντιθετα.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτω δέκεων σχημάτισον ἄλλας γραμμάτων.

Φῶς, ἀγάθος, πόλεμος, χαρηλός, λαμπάνω, ἀποκρίνομαι, στασιαί, ηηλών, δαιμών, ἀδικος, δυστυχής, βλάπτω, βραδύνω.
Επειδὴ διὰ τὸ Φ. Σου. Απόλλων

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879-1893)

Η πρώτη περίοδος τῆς «Διαπλάσεως» ἀποτελεῖται ἐκ τόμων 24, τῶν διποτῶν ή τιμῆς ποικίλλεις ὡς ἔτη:

Α'. —Πρὸς δραχμὴν 1 ἔκαστος διὰ τοὺς ἐν Αθήναις, δραχ.

1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Επαρχίαις καὶ φρ. χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ Βέροει, στασιαί, περὶ τούτου μιαν ὀραιότατην ἐπιστολὴν πρὸς τὸν κύριον Φαίδωνα, ή διποταὶ ἐλπίζει νὰ δημοσιευθῇ δόλοληρος εἰς τὸ προσέχεις φυλλάδιον.

Β'. —Πρὸς φρ. 2,50 ἔκαστος πωλοῦνται οἱ ἐπόμενοι: διά τόμον: 10σ., 30σ., 80σ., 120σ., 130σ., 220σ., 230σ., 240σ., πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἔκαστος.

Γ'. —Πρὸς φρ. 2,50 ἔκαστος πωλοῦνται οἱ ἐπόμενοι: διά τόμον: 10σ., 30σ., 80σ., 120σ., 130σ., 220σ., 230σ., 240σ., πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἔκαστος.

Παραγγελιαὶ μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματόδημα παντὸς Κράτους) ἀπευθύνονται διὰ τὸ προστολῆς συστημένης πρὸς τὸν κ. Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως» Όδος Αἰθαλού 119—ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ.

Εἰς τοὺς λαμπροὺς καὶ ἀφόνως εἰκονογραφημένους τούτους τόμους (ῶν ἔκαστος εἶναι ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων, ἀποτελῶν αὐτοτελές βιβλίον)

ἔκτος τῆς λαμπρῆς παικίδης, τερπνῆς καὶ μορφωτικῆς αὐτῶν ὑλῆς, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἔξι διδαχτικά καὶ ἐπαγωγήτατα ἥθικα μυθιστορήματα:

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΤΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ο 'Ανοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. —Ο Τρεῖς μικροὶ Σωματούλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. —Ο Βρόχος; τῶν Γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ. —Ο Μικρὸς Ήρως, ἐν τῷ 10ῳ. —Η Κόρη τοῦ Γεροδούρων, ἐν τῷ 11ῳ. —Ο Ιωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. —Διά Λειτεῖς Διακοπαὶ, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. —Ο Πλοιάρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ. —Η Γυφτούλος, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῃ. —Η Αδελφούλα μου, ἐν τῷ 20ῃ. —Οι Καλοὶ Σύνθροποι, ἐν τῷ 21ῳ. —Ο Μικρὸς Λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. —Ο Κληρονόμος τοῦ Ροδονόστονος, ἐν τῷ 23, 24.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΤΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ἐν τῷ 1ῳ τόμῳ, (1894): —α'. —Η Πριγκήπισσα Ροζάλεα. —β'. —Τὰ Παθήματα τοῦ Γιανάκην Σωπτάρ. —γ'. —Ο Μικρὸς Κόρης. —Εν τῷ 2ῳ τόμῳ, (1895): —α'. —Ἐν Οικογενείᾳ. —β'. —Οι Τέσσαρες ἀδελφοί. —γ'. —Μαύρη καὶ Ασπρας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Πενταετίμον υπὸ τοῦ 'Πνευματικοῦ Παιδιάτας' ἢ οὐκ οὐδὲν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀλλατούς παραγόντος εἰς τὴν γόραν ἡμῶν ὑπηρεσίας,
καὶ υπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κονταντινούπολεως ἢ θύμων πατέρων.

— Μά δέν μου λές, γιατί φωνάζεις; τὴν ἡρώτησεν ἡ Ἀγάπη, — μὲ πολὺ νησυχὸν ἀλλως τε τὴν συνείδησιν, διότι δῆλοι αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία ἀνακατεύονται εἰς τὰ μαγευτεῖν.

— Φωνάζω, εἶπεν ἡ Μάρθα, διότι ἥθελα ὅλα τὰ παιδιά καὶ τὰ κορίτσια τῆς Διαπλάσεως νάχούσουν αὐτὰ τὰ λόγια ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς!

— “Ε, δωρεὰ καὶ νὰ κοπιάσῃς, δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃς αὐτό, εἶπεν ὁ Ἀνανίας γελῶν.

— Υπάρχει τρόπος νάχουσθῇ καὶ ἡ φωνὴ τῆς Μάρθας, ἔννοιά σου, εἶπα τότε ἐγώ. Καὶ ἡ Μάρθα ἔχει πολὺ δίκαιον. Εἴτε πτωχὴ εἶνε εἴτε πλουσία μία κόρη, θὰ γίνη

«Πολλὲς φορὲς θάνατοςθῇ νὰ μαγειρεύσω μόνος μουν.» (Σελ. 227 σ. β')

μίαν ἡμέραν ἡ νοικοκυρὰ τοῦ σπιτιοῦ της. Ἄν δὲν θὰ ἔχῃ μαγειρίσσαν, θὰ εἶνε ύποχρεωμένη νὰ τὴν ἀναπληρόνῃ ἡ ἴδια· ἀν θὰ ἔχῃ, θὰ εἶνε ύποχρεωμένη νὰ τὴν διευθύνῃ, ὡς καλὴ νοικοκυρά. Ἀλλὰ οὔτε τὸ ἔνα, οὔτε τὸ ἄλλο θὰ ἡμικορέσῃ νὰ κάμη ὅπως πρέπει, ἀν δὲν ἔχῃ τὴν ἀπαιτούμενην πείραν τοῦ μαγειρέον. Δι' αὐτὸν ἥθελησα κατὰ τὴν εἰκονικωτάτην ἔκφρασιν τῆς Μάρθας, νὰ καταιθάσω ὅλιγον τὰ παιδιά καὶ εἰς τὸ μαγειρεῖον... Ἡ ἀλήθεια εἶνε δῆτι ἀντὶ τῆς ἔρωτήσεως, τὴν ὄποιαν ἔδωσα, προτιμώτερον θὰ ἦτο νὰ κάμω ἔνα ἄλλου εἴδους διαγωνισμὸν: νὰ προσκαλέσω δηλαδὴ εἰς τὸ μαγειρεῖον μου τὰ παιδιά, — δῆσα θὰ ἥθελαν νὰ διαγωνισθοῦν, — νὰ τους δώσω τὰ ἀπαιτούμενα ὑλικὰ καὶ νὰ τους παραγγείλω νὰ κάμη καθένα χωριστὰ τὸ ἔδιον φαγητόν, νὰ βραβεύσω δὲ ἐπειτα ὅποιον ἢ ὅποιαν θὰ τὸ ἔκαμεν καλλίτερα. — (Ἐδῶ αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία γελοῦν πολὺ δυνατά).

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἶπεν ὁ Ἀνανίας, ἡ κρίσις θὰ ἦτο πολὺ εὔκολος καὶ εὐχάριστος... Κατ' οὐδένα τρόπον θὰ ἥθελα νὰ λείψω!

— Καὶ τὶ ἀστείον ποῦ θὰ ἦτο! προσέθεσεν ἡ Ἐλπίς. Τὸ μαγειρεῖον θὰ ἦτο θέαμα, μὲ τόσους μικρούς καὶ χαριτωμένους μαγείρους!

— Ναι, ἀλλὰ δυστυχῶς αὐτὸν δὲν γίνεται! καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔτοι δυνατὸν νὰ γίνη, κατέρυγα εἰς τὴν ἔρωτήσεων τῆς Β' Κυριακῆς, υπέθεσα δῆτι θὰ δώσω γεῦμα καὶ προσεκλεῖσα τὰ παιδιά νὰ μου ὑποδεξεῖν τρία φαγητά τῆς ἀρεοκείας των καὶ τὸ τρόπον τῆς κατασκευῆς των. Ἐμπρός

λοιπόν, Μάρθα. Μὲ συγχωρεῖς πού σε διέκοφα καὶ λέγε τι ἀπόντησαν τὰ παιδιά;

— Ἀμέσως, κυρία μου. Θᾶ μου ἐπιτρέψῃς ὅμως νάρχισω μὲ μίαν γενικὴν παρατήρησιν. Τὰ φαγητά πού μας στέλλουν τὰ παιδιά εἶνε τὰ περισσότερα πάρα πολὺ ἀλατισμένα. Ο Ἀνανίας με κατηγορεῖ δῆτι δέν καταλαβαίνω πολὺ ἀπὸ ἄλλα. Ἀλλὰ τὸν διαβεβαιῶ δῆτι, δταν προκειται περὶ μαγειρικοῦ ἀλατος, καταλαβαίνω καλλίτερα ἀπὸ αὐτόν. Σᾶς λέγω λοιπὸν ἐπισήμως δῆτι αἱ ἀπαντήσεις τῶν παιδιῶν εἶνε πολὺ ἔξυπναι, καὶ μερικαὶ μάλιστα τόσον ἔξυπναι, δτε καταντοῦν ἀλμυραί.

— Τι ἔννοεις μὲ αὐτό; ἡρώτησεν ὁ Ἀνανίας.

— Ἐννοῶ δῆτι ἀπὸ τὰς εὐφυολογίας προτιμῶ τὰ πράγματα καὶ δῆτι ἀπὸ τὰς ἐπιστολὰς μοῦ ἡρέσαν καλλίτερα ἔκειναι που εἶχαν συνταγάς πραγματικάς καὶ εύσυνειδήτους φαγητῶν καὶ δῆτι ἔκειναι πού το ἀπέφευγαν αὐτὸν μὲ εὐφυολογίας.

— Αὐτὸν θὰ τὸ ἰδοῦμε, εἶπα ἐγώ. Νομίω δῆτι εἶναι καρός νάρχηση ἡ ἀνάγνωσις.

— Εἰς τὰς διαταγάς σας, κυρία μου. Ἐχω δῆμως καὶ ἔνα παράπονον ἀκόμη: Πολλὰ ἀπὸ τὰ γράμματα τῶν παιδιῶν ἡσαν τόσον καχογραμένα, πού μου ἐπόνεσαν τὰ μάτια τῆς κατημένης... Γρηγάριαν τώρα ἔμενα δὲν ἐπερπε νὰ με λυπηθοῦν; ... Βίβαια δὲν ἡρποροῦν ὅλοι νὰ γράφουν σὰν τὴν Βασιλισσαν Ταΐτου π. χ. η σὰν τὴν Χρυσῆν Ἀμμονιδίαν η σὰν τὴν Ἀρεμώνην η σὰν τὸν Π. Παπαθωμόπουλον, κλπ. πού τὰ γράμματά των είμαστεν τὰ διαβάση καὶ ἔνας στραβός! Ἀλλὰ δῆσα δὲν εἶναι φύσει καλλιγράφοι, δὲ μὴ γράφουν τούλαχιστον βιαστικά. Δὲν εἰν' ἔτοι;

— Καλά, Μάρθα. Θὰ συστήνω εἰς τὰ παιδιά νὰ γράφουν ἀλλοτε καθαρώτερα. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

— Όριστε λοιπόν· ἔδω εἶνε τὰ γράμματα τῶν παιδιῶν. Τὰ ἔκαμα, καθὼς βλέπετε, δύο μεγάλους σωρούς. Εἰς τὸν ἔβαλα δῆσα παιδιά ἀπόντησαν καθ' ἑαυτὸν εἰς τὴν ἔρωτήσεων μας καὶ ὑπέδειξαν τὰ τρία φαγητά μὲ τὰς συνταγάς των· εἰς τὸν ἄλλον ἔβαλα τὰ παιδιά που ἀπόντησαν μεταφορικῶς, η ἀπέφυγαν νάπαντησουν, μὲ εὐφυολογίας. Ἀλλ' ὁ πρώτος σωρός, καθὼς βλέπετε, εἶνε πολὺ ὄγκωδέστερος. Ἐμπρός λοιπόν, Ἀνανία. Εγὼ ἐδιάβαζα ὅλη τὴν νύχτα. Διέβασε τώρα σύ.

— Εδῶ ἐτελείωσεν ἡ εἰσήγησις τῆς Μάρθας καὶ ἡρήσειν ἡ ἀνάγνωσις. Επειδὴ ἡ Ἀνανίας ἔξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν νάναγνωση τὰς ἐπιστολὰς τοῦ δευτέρου σωροῦ — τοὺς ἐπειδὴ τοῦ ἀρέσουν αἱ εὐφυολογίαι, — τὸν πρώτον ἀνέγνωσαν ἐκ περιτροπῆς αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἐλπίς, Πίστης καὶ Ἀγάπη.

— Αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ πρώτου σωροῦ εἶνε τόσον πολλαί, δτε δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τας ἀναφέρω ὅλας. Θὰ περιορισθῶ λοιπὸν κατ' ἀνάγκην εἰς τὰς κυριωτέρας:

— Η Ἐλπικαὶ Παρθένος κάμνει εἰς τὴν ἀρχὴν δύο ἔξομολογήσεις, αἱ δτοιαὶ πολὺ την τιμοῦν. Ιον ὅτι τῆς ἀρέσουν ὅλα τὰ φαγητά. Σον δῆτι εἶξεύρει ὅλα πῶς κατασκευάζονται. Εὔγε, κορίτσι μου! Δὲν εἶξεύρετε πῶς δέν μαρέσουν τὰ κακοσυνειθίσμενα ἔκεινα παιδιά που εἶνε δύσκολα εἰς τὸ φαγητόν καὶ κάμνουν ἔνα σωρὸ γάζια καὶ δέν τους ἀρέσει ἔκεινο. Τί βάσανον,

θέε μου, δι' ἔνα σπίτι! Σᾶς βεβαίω δῆτι ἀν ἡσαν ἔτοι αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία, δὲν θὰ τας ἐκρατοῦσα στιγμὴ μαζί μου. Ἀλλὰ κατὰ τοῦτο εἶνε πλέον ἀξιέπαινος ἡ Ἐλπικαὶ Παρθένος δῆτι εἶξεύρει καὶ πῶς κατασκευάζονται ὅλα, δτε καθε το πού της ἀρέσει εἰμπορεῖ ἐν ἀνάγκη ν το κάμη καὶ μόνη της! Φαίνεται δῆμως δῆτι καλλίτερος ἀπὸ ὅλα κάμνει: Ιον Κρέας πλακί θων Πιλάφι κρούστα. Ζον Κολοκυθάκια μὲ παρμεζάναν καὶ . καλὴν ὄρεζιν.

— Ο Περιπτὸς Πηγασός, φίλος καθὼς φαίνεται τὴν διεθνῆς μαγειρικῆς, μοῦ συνιστά μὲ ἀκριβεστάτας συνταγάς καὶ θερμοτάτους ἐπαίνους Ιον τὴν μπουγιαμπέσαρ, φαγητὸν γαλλικόν, ὅλως ἀπὸ θαλασσινά (πέρκες, χάνους, σκορπιούς, γύλους, κογχύλια, μελάνουρα, λιθρίνια, μπαρ μπούνια, ἀστακούς, καραϊδές, κλπ.), Ζον τὸ Carry à l'indienne, φαγητὸν Τιβικόν καὶ Ζον τὸ Παστίτσο μαχαρόνια μὲ κοτόπουλο, φαγητὸν ιταλικόν.

— Δὲν ἔξευρα δῆτι εἶνε τόσον μπελαλίδικη καὶ πολυέσδην ἡ τροφὴ τοῦ Πηγάδου! εἶπεν ἡ Ἀγάπη. Ας το μάθουν λοιπὸν τώρα οι ποτηταί..

— Καὶ δὲς πάρουν τὰ μέτρα των, συνεπλήρωσεν ὁ Ἀνανίας.

— Η Μαρονοσώτισσα, ἀφ' οὐ μᾶς δῆλη τὰς συνταγάς μιᾶς σουπας μὲ χορταρικά, φαριού μαγιονές καὶ μπεκάτσας ταλμι, προσθέτει ποντηράς δῆτι αὐτὰ τὰ τρία εἶξεύρει η τουλάχιστον νομίζει δῆτι εἶξεύρει πῶς τα κατασκευάζουν, διότι δὲν ἥθελε νὰ μου γράψῃ φαγητά, τὰ δτοια ποτέ της νὰ μὴν εἶδε «σπωτσίσως κάμουν μερικαῖ».

— Η Κερκυραϊκὴ Μέλισσα ἔχει πολὺ λεπτὸ γοῦστο, δρολογουμένως, κατορθώνει δὲ μὲ μόνην τὴν συνταγὴν νά σε κάμη νὰ νομίζει δῆτι τρώγεις τάγαπτημένα της φαγητά: Ιον «Οριθα λευκὴν (ὄχι «Τὸ μαγειρεῖον θὰ ητο θέαμα μὲ τόσους προσόμιους μαγείρους!») μελικρύ πτερό, ἀλλὰ μὲ λευκὴν σάλτσαν), Ζον Ελαφράν (Ζελ. 228 σ. α').

— Καὶ η Α. Μεγαλειότης, μετὰ τὸ εὐφυές αὐτὸν διάλλασσε τας καθαρώτερα καὶ τὸ στείλω μόνον τρεῖς συνταγάς φαγητῶν. Εἰς νησὶς ἔδω ἀρέσουν πολύ, καὶ δη κατημένος μου δ Μενελίκ δταν τα τρώγη γλύφει καὶ τὰ δάκτυλα του δὲν εἶξεύρω τώρα δῆτις εἰς εύρωπαιοι τρώγετε τοιούτου εἶδους φαγητά, ἀλλὰ δὲν πιστεύω νά τα περιφρονήσετε πρὶν τὰ δοκιμάστε». Πολὺ σωστόν!

— Καὶ η Α. Μεγαλειότης, μετὰ τὸ εὐφυές αὐτὸν διάλλασσε τας καθαρώτερα καὶ τὸ δόστον, (χ, κ' ἐγώ τὸ ἀγαπῶ αὐτό!) τὰ κεφτεδάκια καὶ τὸ δόστον, (χ, κ' ἐγώ τὸ ἀγαπῶ αὐτό!) Επειδὴ δῆμως δὲν ἔξευρε πῶς τα κατασκευάζουν, ἀρκεῖται νά μου διηγηθῇ τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν δτοιαν τ' ἀγαπᾶ. Καὶ δη διηγηθήσεις του εἶνε πολὺ ψυχολογική. Μετὰ μακρά ἀσθένειαν, προειδούσαν ἀπὸ παρακούν, καὶ μετὰ μαρκότερην ποτητοπεῶντας τοῦ, Ακούσατε τώρα τέ θέλει δηδούλως καθαρώτερα καὶ δηδούλως κατασκευάζειν, προειδούσαν ἀπὸ παρακούν, καὶ μετὰ μαρκότερην ποτητοπεῶντας τοῦ. Ακούσατε τώρα τέ θέλει δηδούλως καθαρώτερα καὶ δηδούλως κατασκευάζειν, προειδούσαν ἀπὸ παρακούν, καὶ μετὰ μαρκότερην ποτητοπεῶντας τοῦ. Επειδὴ δῆμως δ

τὰ φαγητὰ τοῦ ἀρέσουν περισσότερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα! — "Ω, τὸ εὐρίσκω φυσικώτατον, εἶπεν ἡ Ἀγάπη καὶ κανεῖς δὲν ἔφερεν ἀντίρρησιν.

Μὲ τὸν ἕδιον πειστικὸν τρόπον καὶ ἡ Μαρίδα τοῦ Φαλήρου μοῦ ἔξηγει διὰ τὶ τῆς ἀρέσει πολὺ τὸ... κρασί. (Πώ, πώ, καὶ νὰ τὸ μάθῃ ὁ Χαλασμὸς Κόδομοι!) Ἐγεννήθη, λέγει, πολὺ ἀδύνατη καὶ ὁ ἱατρὸς διέταξε τὴν μητέρα τῆς νά της κάμηνη λουτρά ἀπὸ κρασί. Ἡτο δὲ πολὺ μητέρα καὶ ἀπὸ τέσσαρα-πέντε ὄρφανά, τὰ δόποια νὰ κλαίουν, νά της ζητοῦν ἄρτον καὶ ἐκεῖνη νά μὴν ἔχῃ νά τους δώσῃ. Τότε πηγαίνει ἑγώ καὶ τους δίδω ἔνα φαγητόν. Ὁ! ἐκεῖνο τὸ φαγητὸν θὰ μου ἀρέσῃ καλλίτερ' ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα. Αὐτὸς εἶνε τὸ πρῶτον πιάτον. Ἰδού καὶ τὸ δεύτερον: «Φαντάσου ἀκόμη νά είσαι εἰς τὸ κυνήγι μὲ δύο φίλους σου. Νὰ εἶνε καλοκαίρι, ζέστη φοβερή. (Ἐγὼ μὲ τὴ ζέστη δὲν θὰ ἐπήγαινα 'τὸ κυνήγι' δες εἶνε). Νὰ καθήσῃς τὸ μεσημέρι ἀπὸ κάτω ἀπὸ ἔνα πλάτανον 'ς τὴ δροσιά καὶ νὰ τύχῃ κοντά σου κρύο-κρύο νερό. (Ωραῖα!) Ἐκεὶ πεθαμένος ἀπὸ τὴν πείνα νὰ βγάλης τὴν πέρδικα, ποῦ ἐσκότωσες πρὸ ὀλίγου, νά την περάσῃς 'ετὴν τουφεκόβεργα....

— 'Αφ' οὐ την μαδίσης βέβαια! διέκοψεν ἡ μικροτέρα ἀδελφὴ τοῦ Ἀνανία.

«νάναψης φωτὶ καὶ νὰ την φήσῃς. Νὰ ἔχῃς καὶ μαῦρο ψωρὶ ἐ; 'Αριστούργημα!» Τὸ δὲ τρίτον φαγητόν τοῦ λεοντος τῆς Ἀφρικῆς εἶνε... ἔνας ἀπλοὺς συλλογισμός.

«Εἴμεθα φίλοι, Διάπλασις,— λέγει,— οἱ φίλοι συμφωνῶν, ἀρά καὶ ἡμεῖς συμφωνοῦμεν. «Ωστε νὰ είσαι ὑπερβεβαία ὅτι τὸ φαγητόν ποῦ σου ἀρέσει' περισσότερον ἐσένα, αὐτὸς ἀρέσει καὶ ἐμένα».

— 'Ορκίζομαι, εἶπα γελῶσα, διὰ ποτὲ δὲν ἐφάνταζόμην ὅτι θὰ ἐσυμφωνοῦσα ως πρὸς τὸ φαγητόν μὲ ἔνα λέοντα τῆς Ἀφρικῆς. 'Οφείλω δικαίως νὰ δικολογήσω ὅτι μοῦ κάμνουν ἀκαρετικὴν ἐντύπωσιν ἢ ἀφέλεια καὶ ἡ χάρις τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς.

— Άλλα καὶ ἡ Ήραία Κέρκυρα μοῦ προτείνει ἐν γεῦμα εἰς τὴν ἔξοχήν, ποιητικώτατον καὶ ἐλληνοπρεπεστάτον, με τουγάνια τῆς Βάρης πιλάφι, μὲ φάρια τοῦ Φαλήρου ψητά, (μην κιτρινίζῃ Μαρίδα τοῦ Φαλήρου!) καὶ πραπάντων μὲ παλλικαρίσιο ἀρνὶ εἰς τὴν σούβλαν. Καὶ δὲν αὐτὰ θὰ τὰ φάγωμεν, λέγει, εἰς τὸ μαγευτικώτατον Δαφνί, ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν πεύκων, καθήμενοι σταυροπόδι καὶ τραγουδοῦντες τὸ «Μαύρ' εἶνε ἡ νύχτα 'ετὴν βουνά». Καλό, ἐ;

— Καὶ ἐπειδὴ πρόκειται περὶ ἀρνιοῦ, ἀς ἀναφέρω ἐδῶ τὴν φίλην μου Ἀρτιδηρή, ἡ δόποια καταναλίσκει δῆλην τῆς τὴν ἐπιστολὴν ἔξυμνοῦσα μὲ πρωτότυπον λυρισμὸν τὸ ἀρνίοιο μποῦτι, αὐτό, λέγει, ποῦ ἡ φίλη τοῦ κ. Φαίδωνος Ζουλῆ θὰ ἔλεγε gigot. Καὶ προσθέτει «Ἄχ! πώς μοῦ ἀρέσει αὐτὸ τὸ ψητό! Είμαι ίκανὴ μόνη μου ἀπὸ φέτα σὲ φέτα νὰ φέτσω ως τὸ κόκκαλο...»

— 'Εδῶ εἶνε ποῦ τὸ μαχαίρι φθάνει ως τὸ κόκκαλο! ἀνέκραζεν ὁ Ανανίας, εὐθυμότερος, καθὼς βλέπετε σήμερον παρά ποτε.

— «Ἀπὸ αὐτὸ νὰ ἔχῃς εἰς τὸ τραπέζι σου καὶ μὴ σε μέλη γιὰ τίποτε ἄλλο! Θὰ εἶνε ἡ χαρὰ διῶν τῶν μικρῶν συνδαιτυμόνων σου!» Θὰ δοκιμάσω, Ἀρτιδηρή, πρὸς χάριν σου. Καὶ δὲν φοβοῦμαι ἀποτυχίαν, διότι δῆλαι αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ανανία—μία φοβερὰ πλειονόψηφα μποντοφάγω, — ἐδεῖχαν μεγάλον ἐνθουσιασμόν.

— Μπὰ τὴν Μαρίδητσα τοῦ Φαλήρου, καὶ κρασομάνα! ἀνέκραζεν ἐν μέσω γενικῶν γελώτων ὁ Ανανίας. Αὐτὴ λοιπὸν θὰ ἡμπορῇ νὰ λέγῃ κυριολεκτικῶς 'ανάταν ἡ θάλασσα κρασί:

— Εἶνε δικαίως πολὺ ἀξιέπαινος, ποῦ ἐν ω τὸ ἀγαπᾶ τόσον, κρατιέται καὶ πίνει ὀλίγον, εἶπεν ἡ Ἀγάπη.

— Καὶ ἐν τὸ ἀγαπᾶ δὲν πταιει αὐτή, εἶπεν ἡ Μάρθα. «Ἄς μὴ της ἔκανε κρασόκουτρα ἡ μητέρα της!

— Άλλα καὶ διὰ τὸ ποτὸν μὲ τὸν διπότον μια ἄλλη φίλη μου, ἡ Ἀρθηρὰ Ἀρούξης, μοῦ ἔξηγει διατί ἀπὸ δῆλα τὰ φαγητὰ τῆς ἀρέσει περισσότερον δὲν ζωμός, (περιέργος προτί-

«Ο καϊμένος μου ὁ Μενελίχ δὲν τα τρωτει γλύφει τὰ δάκτυλά του». (Σελ. 229 στ. 6.)

ποιητικώτατον καὶ ἐλληνοπρεπεστάτον, με τουγάνια τῆς Βάρης πιλάφι, μὲ φάρια τοῦ Φαλήρου ψητά, (μην κιτρινίζῃ Μαρίδα τοῦ Φαλήρου!) καὶ πραπάντων μὲ παλλικαρίσιο ἀρνὶ εἰς τὴν σούβλαν. Καὶ δὲν αὐτὰ θὰ τὰ φάγωμεν, λέγει, εἰς τὸ μαγευτικώτατον Δαφνί, ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν πεύκων, καθήμενοι σταυροπόδι καὶ τραγουδοῦντες τὸ «Μαύρ' εἶνε ἡ νύχτα 'ετὴν βουνά». Καλό, ἐ;

— Καὶ ἐπειδὴ πρόκειται περὶ ἀρνιοῦ, ἀς ἀναφέρω ἐδῶ τὴν φίλην μου Ἀρτιδηρή, ἡ δόποια καταναλίσκει δῆλην τῆς τὴν ἐπιστολὴν ἔξυμνοῦσα μὲ πρωτότυπον λυρισμὸν τὸ ἀρνίοιο μποῦτι, αὐτό, λέγει, ποῦ ἡ φίλη τοῦ κ. Φαίδωνος Ζουλῆ θὰ ἔλεγε gigot. Καὶ προσθέτει «Ἄχ! πώς μοῦ ἀρέσει αὐτὸ τὸ ψητό! Είμαι ίκανὴ μόνη μου ἀπὸ φέτα σὲ φέτα νὰ φέτσω ως τὸ κόκκαλο...»

— 'Εδῶ εἶνε ποῦ τὸ μαχαίρι φθάνει ως τὸ κόκκαλο! ἀνέκραζεν ὁ Ανανίας, εὐθυμότερος, καθὼς βλέπετε σήμερον παρά ποτε.

— «Ἀπὸ αὐτὸ νὰ ἔχῃς εἰς τὸ τραπέζι σου καὶ μὴ σε μέλη γιὰ τίποτε ἄλλο! Θὰ εἶνε ἡ χαρὰ διῶν τῶν μικρῶν συνδαιτυμόνων σου!» Θὰ δοκιμάσω, Ἀρτιδηρή, πρὸς χάριν σου. Καὶ δὲν φοβοῦμαι ἀποτυχίαν, διότι δῆλαι αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ανανία—μία φοβερὰ πλειονόψηφα μποντοφάγω, — ἐδεῖχαν μεγάλον ἐνθουσιασμόν.

— Μὲ τὴν Ἀρθηρὰ Ἀρούξη συμφωνεῖ καὶ δέν Λέων τῆς

τῆς σούβλας φάλλει καὶ ἡ Λύρα τοῦ Ἀριόρος, ἀλλὰ θὰ ἰστητε μὲ ποιαν τέχνην. Πρῶτα-πρῶτα δικαίως δέτι ἀπὸ τὰ φαγητὰ προτιμᾷ τὰ γλυκίσματα καὶ εἰς αὐτὰ εἶνε εἰσικαθάρτερα, διότι βοηθεῖ τὴν μητέρα της (ώς καλὴ κόρη βέβαια) εἰς τὴν κατασκευήν των.

— Διὰ νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ βοηθῇ καὶ τους ἄλλους εἰς τὴν κατάλυσιν των! εἶπεν ὡς ἐν παρενθέσει διάδοθτος Ἀνανίας.

— Καὶ ἄλλος πάλι μὲ τὸ ἄρνι: ὁ Παγωμένος Ὁχεαρός. Ακούσατε τί ζητεῖ αὐτός: α' πιάτο, διάφορα σαρακοστιαρά, πρὸς μηνύμην τῆς τόσου εὐχαρίστου Σαρακοστῆς. Β' πιάτο, ἀρνὶ τῆς σούβλας, πρὸς μηνύμην τοῦ Πάσχα. γ' πιάτο, ωραία τυρόπιττα πρὸς μηνύμην τῆς Τυροφάγου.

— Εκτὸς δικαίως τοῦ ἀρνιοῦ τῆς σούβλας, τὸ ὄποιον εἰσένει πρόφασιν δέτι δὲν εἶνε πάγιερος. Καὶ αὐτὸ ἀποδεικνύει πόσον ἀγαπᾷ τὸ ἄρνι τῆς σούβλας.

— 'Α, νὰ πάμε χωρὶς ἄλλο, Διάπλασις! εἶπον ἐν χορῷ αἱ μικρότεραι ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία.

— Σιωπή, εἶπα: ἐσεῖς δὲν εἰσθε προσκαλεσμένες.

— Καὶ ἄλλος πάλι μὲ τὸ ἄρνι: ὁ Παγωμένος Ὁχεαρός.

— Ακούσατε τί ζητεῖ αὐτός: α' πιάτο, διάφορα σαρακοστιαρά, πρὸς μηνύμην τῆς τόσου εὐχαρίστου Σαρακοστῆς.

— Εκτὸς δικαίως τοῦ ἀρνιοῦ τῆς σούβλας, τὸ ὄποιον εἰσένει πρόφασιν δέτι δὲν εἶνε πάγιερος. Καὶ αὐτὸ ἀποδεικνύει πόσον ἀγαπᾷ τὸ ἄρνι τῆς σούβλας.

— Αρνιοῦ τὸ ἀνάγνωσμα συνέχεια καὶ τέλος. Η Δάφη, δὲν καὶ μαγειρικῶς

πηγαίνει νά την φήσῃς. Νὰ την φήσῃς, περιτταὶ τὸ ξερόν, καὶ ἡμπορηταὶ τὸν ἀγαπᾶ τό χοιρινόν, ἀγαπᾶ πολὺ τὸ ἄρνι τῆς σούβλας, περιτταὶ τὸν μηνύμην τῆς Τυροφάγου.

— Εκτὸς δικαίως τοῦ ἀρνιοῦ τῆς σούβλας, τὸ γεῦμα γίνεται τὴν ἔξοχήν ἀλλὰ μοῦ ἀραδιαῖει καὶ ἔνα σωρὸ φαγητὰ τοῦ γούστου τῆς: ντομάδες μὲ κλιματόφυλλα καὶ γιαούρτι (ἀπόλαυσις, λέγει, καὶ βλέπει τὸν Πίσσαν νὰ γλύφεται ἀπὸ τώρα)

κοτελέτες, μοσακκάν, φάρι φρέσκο (τὸ ὄποιον προτιμᾶ—ὅπως δὲν εἶναι ἔγω, μὲ μαγιονέζαν,) χαλβάν ἀπὸ σιγμοδάλι καὶ τούρους παχεῖς (καὶ μὴ πρὸς βάρος, λέγει, ἐνὸς μικροῦ μου φίλου!) Η ἀλήθεια είνε δὲτι κακὰ διμπλεῖε μὲ τὴν μαγειρικὴν τὴν Δάφη.

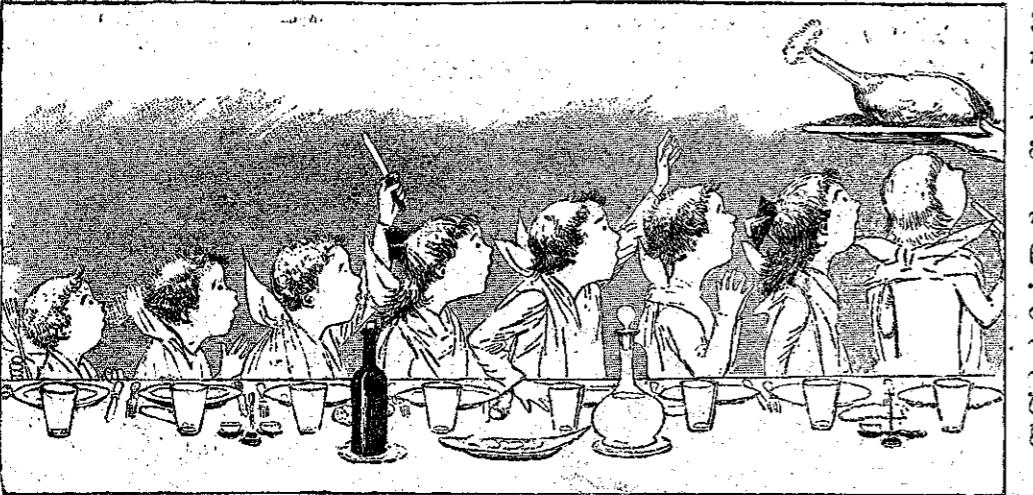
— Η ἀρώτηση είνε δὲτι κακὰ διμπλεῖε μὲ τὴν μαγειρικὴν τὴν Δάφη. Η ἀρώτηση μου τὴν ἔκαμε νὰ καταβῇ (φαίνεται διὰ πρώτην φοράν) εἰστὸ μαγειρεῖον καὶ νά τα κάμη θάλασσα, (ἀπὸ τὸ πολὺ

μεγάλην δρεῖεν καὶ ἐπειτα ἑτραγυδόσαμεν μαζί μὲ τὸν παπού μεγάλην στενοχωρίαν τῆς μαγειρίσσης. Θὰ είμαι εἰπειτα ἑτραγυδόσαμεν μαζί μὲ τὸν παπού μεγάλην εύτυχης ἐπισκέπτεται τακτικὰ τὸ μαπποῦ μου ἐνα τραγοῦδι ἀγαπημένο του, τοῦ παλαιοῦ κατώρθου... Α', κυρά Μάρθα μου, τί νά σου 'πω!» Αν δὲν ἔρθεισμην μην παραβῶ τοὺς ὄρους, θὰ ἐφωνάζα μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησι: «Σούβλα καὶ μόνον σούβλα!»

κατορθώσω να κατασκευάσω ἐν φαγητὸν τέλειον, ἀφ' οὐ δύμας ἔλαβα τὰ πρῶτα μαθήματα τῆς μελλούσης μαγειρικῆς ἀνατροφῆς μου.» ὅπερ ἔδει δεῖξαι, καθὼς λεγουν οἱ μαθηματικοί.

Τί σας λέγει τώρα αὐτὸ τὸ γραμματάκι; «Ἀγαπητὴ μου Διάπλασις, Προτιμῶ τὰ φαγητὰ ταῦτα; μακάρονα, πιλάρι καὶ πατατοκεφτέδες. Μόνον δὲν ἡξεύρω πῶς τα κατασκευάζουν, μὰ δὲν πειράζει νὰ μὴν εἰξεύρω πῶς τα κατασκευάζουν, διότι εἴμαι ἄγόρι καὶ πρέπει νὰ μάθω πολλὰ γράμματα καὶ δχι φαγητά. Είμαι μικρός ἑπτά ἔτην. Σπυρίδων Κ. Τρικούπης.»

«Α, μικρέ μου Τρικούπη! δ. Λοχίας Παλαθρας δὲν συμφωνεῖ διόλου μαζί σου! μὰ διόλου!

«Θὰ εἶναι ἡ χαρὰ ὅλων τῶν μικρῶν συνδαιτυμένων». (Σελ. 230 στήλ. β').

Καὶ ἔδω πλέον τελείονυν τὰ φαγητά, τὰ πραγματικὰ φαγητά, τὰ τρωγόμενα φαγητά. «Ἄν ἔξαιρέσω μάλιστα τὸν Καλὸν Γείτονα... ἀληθεία ἴδου τί λέγει ὁ Καλὸς Γείτων: «Ἄπὸ τὰ τρία πάτα τοῦ γεύματος, τὸ ἐν κατὰ τὴν γνώμην μου πρέπει νὰ περιέχῃ τὸν ἄρτον....

— Πάσι σὲ πιάτο ὁ ἄρτος; διέκοψεν ἡ Ἐλπίς.

«Τὸ ἄλλο νὰ περιέχῃ τὸ ὄδωρο....

— Μπα! ἔκαμε μόνον δ. Ανανίας.

«Καὶ τὸ ἄλλο νὰ περιέχῃ ἐν ἀπὸ τὰ λεπτότατα καὶ πλέον εὔκολοπέπτα φαγητὰ τοῦ κόσμου, τὰ φαγητὰ τῆς ὀρεᾶς μου,— τῶν ὅποιων ἡ κατασκευὴ εἶναι ἀπλούστατη.»

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ ὡραῖον, εἶπεν ἡ Ἀγάπη.

Καὶ μὲ τὸν Καλὸν Γείτονα, δ. ὅποιος ὡς καλὸς γέιτων πραγματικῶς ἔτέθη εἰς τὸ μεταξὺ τῶν δύο μεγάλων ὑποδιαιρέσεων καὶ γειτονεύει καὶ μὲ τὴν μίαν καὶ μὲ τὴν ἀλλήν— ἔρχονται ἄλλου εἶδους φαγητά, τὰ ὅποια δὲν μαγειρεύονται εἰς κανὲν μαγειρεῖον. «Ἄσ τίδωμεν λοιπὸν δὲν τρώγωνται καὶ αὐτά....

— Α! τὰ φαγητά πού μου προτείνει τὸ «Ησυχο Ἀεράκι δὲν τρώγονται βέβαια. «Ἐπιθυμῶ: Τηγανιστούς ὅρεις, ψημένην ἀλώπεκα καὶ σοῦπαν ἀπὸ κρέας σκύλου.»!! «Ἡ θύελλα τῶν γελώτων τὴν ὅποιαν ἐπροκάλεσεν αὐτὴ ἡ ἐπιστολή, ἐκόπτασε μόλις ἐφθάσαμεν εἰς τὸ τέλος. Θὰ ἐφαντάζεσθε ὅτι πρόκειται περὶ ἐκδουλεύσεως πρὸς τὴν Διάπλασιν; Καὶ δύμας! τὸ «Ησυχο Ἀεράκι θέλει νὰ με ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τοὺς κόπους καὶ ἀπὸ τὰ ἔξοδα τοῦ συμποσίου καὶ μου προτείνει τοιαῦτα ἀπό τὸ φαγητά, ὥστε ἀμα-

τάκουσον οἱ φίλοι μου, νὰ μὴ ἔλθῃ κανεὶς. Σ' εὐχαριστῶ, «Ησυχο Ἀεράκι, σ' εὐχαριστῶ...

Ἐν τούτοις δύμας — ἔδω πλέον ἀπομακρυνόμεθα στάδια καὶ παρασάγγας ἀπὸ τὰ βασίλεια τῆς Μάρθας,— ὁ Θαυμαστής τῶν Ωραίων Τεχνῶν νομίζει ὅτι ἡ καλλιτέρα τροφὴ εἶναι ἡ διανοητικὴ τροφὴ, διότι αὐτὴ δίδει καὶ τὴν ψυχήν. Προσθέτει δὲ ὅτι ἡ κατασκευὴ τῆς εἶναι ἀπλούστητη: «Ἐὰν μελετᾷ κανεὶς.

Τὴν ἰδέαν τοῦ Θαυμαστοῦ ἀναπτύσσουν ἄλλοι ἐκτενέστερον καὶ ἔδικτοι. «Ἐνας Μαθητὴς τοῦ Γυμνασίου ἔχαρφα (μὲ τὸν ὅποιον συμφωνεῖ πληρέστατα ὁ φίλος μου, Π. Ι. Παπαθωμόπουλος) θήθει ἔνα τραπέζι τὸ ὅποιον νὰ σύγκηται 1ον ἀπὸ τὸν «Τρόπον τοῦ φέρεσθαι» Σον ἀπὸ τὰ «Ἐπη τοῦ Ὁμήρου» Σον ἀπὸ τὸ Συντακτικὸν καὶ τὴν Γραμματικήν.

— Τὶ δυσκολοχώνεντο τραπέζι! ἀνέκραξεν ἀθυμος ὁ Ανανίας.

‘Ἄλλ’ ὁ Παπαθωμόπουλος ἐπιμένει ὅτι ἡ ἐρώτησίς μου ἦτο παραβολική, προσθέτει δὲ ὅτι τὰ φαγητά του κατασκευάζονται ἀπὸ τὰ 24 γράμματα τοῦ ἀλφαρίτου, προσαρμόζομενα καταλλήλως εἰς λέξεις καὶ εἰς προτάσεις.

‘Ἀκόμη σοβαρώτερα ἀπαντᾷ ὁ Χριστοφόρος Κολύμβος. Αὐτὸς ἀγαπᾷ πρώ-

τον τὴν Ποίησιν, (κατασκευάζεται, λέγει, εὐκολα- ἀλλὰ συνήθως μένει ἀνάλατη) δεύτερον τὴν Κριτική, διὰ τῆς ὅποιας δοκιμάζει κανεὶς καὶ φαγητά που δὲν ἔχει φάγη, δηλαδὴ βιβλία που δὲν ἔχει ἀναγγώση, (κατασκευάζεται διὰ τῆς μελέτης καὶ τῆς... κρίσεως, ὅπως βέβαια ἡ σκορδαλιά ἀπὸ σκόρδον) καὶ τρίτον τὰ Ἀνέδοτα τῶν Μεγάλων Ἀνδρῶν, ἐπιδόρπια, τὰ ὅποια κατασκευάζονται συνήθως... δι’ ἀντιγραφῆς.

Τὸ Ταπεινὸν «Ιορ πάλιν θεωρεῖ ὅλως διόλου περιττὸν νὰ εἶναι τρίων εἰδῶν φαγητά. Αὐτὸ τρώγει δ, τι εἶνε, φθάνει νάρτυσται μὲ τὰς καλὰς καὶ φρονίμους συμβουλὰς τῆς Μάρθας. «Διότι, προσθέτει, ἀπὸ μὲν τὰ πολλὰ φαγητὰ οὐδόλως θὰ ὠφεληθῶμεν, μᾶλλον δὲ θὰ βλαφθῶμεν, ἐνῷ συμβουλαὶ ἀπὸ ἀνθρώπους πεπειραμένους, σὰν τὴν καλήν μας Μάρθαν, εἶναι πόλυτιμωταται.» Τὸ Ταπεινὸν «Ιορ φοβεῖται μήπως διαμαρτυρηθῇ ἡ Πίσσα κατὰ τῆς συνταγῆς του· ἀλλὰ ἔγω εἶδα γύρω μου καὶ ἀλλα μουτράκια κατεβασμένα....

Κατὰ τὴν αὐτὴν μέθοδον ὁ Χιονισμένος Τυμφροστὸς προκρίνει τὰ ἔξης τρία φαγητά: «Γύειαν, διάθεσιν, ὅρειν. Ισχυρίζεται δέ,— καὶ βέβαια θὰ τὸ ἡξεύρη ἐκ πειράς.— ὅτι κατασκευάζονται διὰ τῆς γυμναστικῆς.

Πολὺ ἀσύλτερος καὶ μεταφυσικώτερος παρουσιάζεται ὁ Χρυσότερος. Τὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐρώτησιν μου δὲν τὴν εὑρεν εἰς κανὲν Ἐγχειρίδιον Μαγειρικῆς, ἀλλ’ εἰς ἐν... ἐκκλησιαστικὸν Ειρμολόγιον, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐξέλεξεν αὐτὰ τὰ τρία φαγητά: Τὴν Ἀγάπην, τὴν Ἐλεημοσύνην, τὴν Ἐλπίδα.

— Ποιὸς θά μάς το ἔλεγεν ὅτι τρωγόμεθα! ἀνέκραξεν αἱ δύο ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία.

— Πῶς δχι; καρμιάν φορὰν δὲν τρώγεσθε... μεταξύ σας; ἥρωτησεν δ. Ανανίας.

Καὶ ὁ Χρυσότερος, ἔχακολουθεῖ: «Διὰ τῆς εὐγνωμοσύνης, τῆς εἰρήνης, τῆς φιλίας, τῆς προφότητος, τῆς γλυκύτητος γίνεται ἡ Ἀγάπη».

— Τ’ ἀκοῦς, Ἀγάπη; Τ’ ἀκούω, νὰ λέσ; εἶπεν ἡ Μάρθα.

«Διὰ τῆς εὐτελείας, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀγαθότητος, τῆς εὐσπλαγχνίας, τῆς ἀληθείας, τῆς αὐταρκείας, γίνεται ἡ Ἐλεημοσύνη».

«Διὰ τῆς πίστεως, τῆς ἐπιμελείας, τῆς ἀνόρειας, τῆς φρονήσεως, γίνεται ἡ Ἐλπίς».

— Ω, γιὰ μένα χρείαζονται τὰ ὀλιγώτερα! ἀνέκραξεν ἡ Ἐλπίς. Γίνομαι τόσον εύκολα!

‘Αρετὰς ἐπίσης «έξ δλων τῶν φαγητῶν» προτιμᾷ καὶ ἡ Πολυζένη Σ. Δεσύλλα καὶ μάλιστα τὴν ταπεινότητα, τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν τιμότητα (τὰς ὅποιας, λέγει, ἀποκτᾷ τὶς μελέτων καὶ ὑπακούων τοὺς ἀνωτέρους του). Ο ἀδελφός της δύμας «Ἐκτωρ Σ. Δεσύλλας ἀποφεύγει νὰ ἐκφράσῃ ἴδιον γοῦστον, διαβεβαιῶν μὲ διὰ θά φάγη δ, τι δήποτε τοῦ προσφέρω, πλήρης χαρᾶς· «ὅταν διέπερψε τὸ πρόσφερόν μου συνδρομητάς, ἀξιωματικὸς τῷρα, διέπερψε καὶ ἀπαρασημοφορήθη. Β’ δτι ἄλλος παλαιός μου

συνδρομητής, διάσημος ιατρὸς τῷρα, ἐφεῦρε φάρμακον κατὰ τὴν διφθερίτιδος, τιμηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀκχδημιῶν καὶ εὐλογούμενος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. Γ’ δτι τρίτος συνδρομητής μου, μικρὸς αὐτὸς καὶ πτωχός, ἐδωσεν εἰσηγητούς εἰσετάσεις εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον καὶ ἀνεδείχθη πρώτος. ἔλαβε μίαν ὑποτροφίαν δι’ ἡς θὰ σπουδάσῃ κλπ.

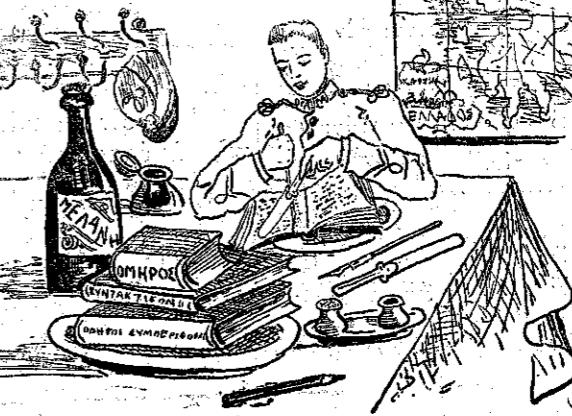
— Δὲν πεινοῦμε πλέον, θὰ φωνάξουν τότε δλοι. Λαμπρὰ φαγητά, περίφημον γεῦμα... Καὶ ποια εἶναι τὴν συνταγὴν αὐτῶν τῶν φαγητῶν, καλὴ Μάρθα;

— Παιδία μου. Αὐτοὶ οἱ καλοὶ νέοι ἀδείβαζαν δλοι τὴν Διάπλασιν! φαίνεται πῶς ἡ συνταγὴ θὰ εἶναι ἐκεῖ μέσα γραμμένη... ξεύρω κ’ ἔγω;...

— Μάλιστα! μάλιστα! θὰ φωνάξουν πάλιν δλοι καὶ θὰ φύγουν κατενθουσιασμένοι!»

Τέλος δ φίλος μου Θρασύβουλος Ζωϊόπουλος, ἀφ’ οὐ διὰ μακρῶν περιγράψῃ τὴν συνάθροισιν τῶν μικρῶν μου φίλων «αἵδις ἀνθόσπαρτον πεδίον, εἰς χλοερὰν καὶ μυροβόλον τοποθεσίαν, ἔνθα ρύακες ρέουσιν ἀνά μέσον τῶν χαλίκων καὶ ἡδύλαλα πτηνὰ σκορπίζουν τοὺς κελαδίσμους τῶν περιστροφών».

Αὐτὴ ητο ἡ τελευταῖον ἀναγνωσθεῖσα ἐπιστολή. «Ητο

«Τὶ δυσκολοχώνεντο τραπέζι!» (Σελ. 232 στήλ. β').

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Gogor

Άσμα
Κλειδοκ.

Στίχοι Κ. ΠΑΛΑΜΑ.—Μουσική CLAUDE AUGÈ

Ό κύς μας λάμ-πει σὺν ε̄ - να ἀστέ-ρι, βου-νὰ καὶ κάμ-ποι δὲν - δρα, νε - ρά
Γιορ-τάζουν πά-λι κα-θώς προ - θά-λη τό κα - λο - κᾱ-ρι, Θε-οῦ χα - ρά!

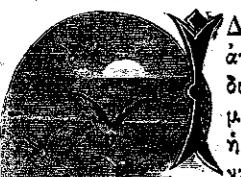
Ο κόσμος λάμπει
Σάν ένα αστέρι,
Βουγά καὶ κάμποι,
Δένδρα, νερά.
Γιορτάζουν πάλι
Καθώς προβάλλει
Τὸ καλοκαῖρι,
Θεοῦ χαρά!

Φωνοῦλες, γέλια
Φέρνει τ' άρει.
Μέδ' απ' τ' ἀμπέδια
Τὸ καρφερά.
Παιδιά ἀγγελόδια
Ψελγούν τραγούδια
Σ' ετὸ καλοκαῖρι,
Θεοῦ χαρά!

Τὸν ωρα τούτη
Σκορπῷ ένα χέρι
Χάδια καὶ πλούτη,
Τὸν γῆ φορᾶ
Παιδιά πορφύρα
Ψελγούν τραγούδια
Τὸ καλοκαῖρι,
Θεοῦ χαρά!

Ἡ Φύσις πέρα,
Ω νεοί καὶ γέροι
Σὰ μιὰ μπέρα
Μᾶς καρφερᾶ,
Ἡ πλάσις δὲν
Σὰν περιβόλι.
Τὸ καλοκαῖρι,
Θεοῦ χαρά!

ΠΑΤΕΡ ΗΜΩΝ

ΔΟΥX καὶ έγώ που
ἀγαπῶ πολὺ τὰ παιδιά, — μοῦ ἔλεγε
μίαν ἄλλην ἐσπέραν
ἡ φίλη μου Σελήνη, — τὰ μικρὰ προ-

πάντων με διακεδάσουν
ὑπερβολικά. Τὸ παρα-

τηρῶ συχνὰ ἀπὸ καὶ

παράθυρον δωματίου, δταν

αὐτὰ δέν με προσέχουν.

Εὐχαριστοῦμαι πάρα πολὺ
νά τα βλέπω δταν γδύνωνται μόνα των.
Πρώτα βλέπω νά βγαίνη ἀπὸ τὸ φο-

ρεματάκι ἔνας μικρούτσικος ώμος γυ-

μνός καὶ στογγυλός· ἔπειτα γυμνό-

νται τὸ παχουλὸ μπρατσάκι. Καὶ

δταν βγάζουν τές κάλτσες των, πῶς

μάρσει νά βλέπω τὸ μικρὸ τριαντα-

φυλένιο ποδαράκι καὶ νά το φιλῶ μὲ

τές ἀκτίνες μου.

« Ἀλλὰ διὸ τὶ θελα νά σου δη-

γηθῶ: Ἀπόφε ἔβλεπα μέσα εἰς ἔνα πα-

ράθυρον που δέν εἶχε παραπέτασμα,

διότι κανεὶς δέν ἔκατοικούσεν ἀπέγαντι.

Είδα ἔκει μέσα δόλκηρον σμῆνος ἀπὸ

παιδάκια, σγόρια καὶ κορίτσια, δλα ἀ-

δελφάκια. Τὸ μικρότερον εἶνε ἔνα κο-
ριτάκι, τεσσάρων μόνον ἑτῶν ἀλλὰ ή-
ξεύρει τὸ Πάτερ ἡ μῶν εἰς τὴν
ἐντέλειαν. Ἡ μητέρα κάθεται κάθε
δράμν κοντὰ εἰς τὸ κρεβατάκι του, τὸ
βάζει καὶ λέγει τὴν προσευχήν του, κα-
τόπι το φιλεῖ καὶ μένει κοντά του ὥς
που νά του κλείσῃ ὁ υπνος τὰ γαλανά
πάντων με διακεδάσουν
ὑπερβολικά. Τὸ παρα-

τηρῶ συχνὰ ἀπὸ καὶ
παράθυρον δωματίου, δταν
αὐτὰ δέν με προσέχουν.
Εὐχαριστοῦμαι πάρα πολὺ

νά τα βλέπω δταν γδύνωνται μόνα των.
Πρώτα βλέπω νά βγαίνη ἀπὸ τὸ φο-

ρεματάκι ἔνας μικρούτσικος ώμος γυ-

μνός καὶ στογγυλός· ἔπειτα γυμνό-

νται τὸ παχουλὸ μπρατσάκι. Καὶ

δταν βγάζουν τές κάλτσες των, πῶς

μάρσει νά βλέπω τὸ μικρὸ τριαντα-

φυλένιο ποδαράκι καὶ νά το φιλῶ μὲ

τές ἀκτίνες μου.

« Ὁλιστε, κύλιοι, εἰς τὴν διλιστικήν

διάλυσιν! ἔφωνάζει καὶ δλοι ἔγελούσαν.

Τὸ τρίτον καὶ τὸ τέταρτον ἐτοποθετοῦ-

σαν τὰ πράγματα των μὲ προσοχὴν καὶ

μὲ τάξιν μέσα εἰς ἔνα κούτι καὶ συνω-

μιλούσαν σγὰ καὶ μὲ πολλὴν σοβαρό-

τητα διὰ τές κούκλες των. Ἡ μητέρα

ἔκαθητο κοντὰ εἰς τὸ κρεβατάκι της μι-

κράς. Τότε εἶπε εἰς τὰ ἄλλα νά κάμουν

ἡσυχίαν, διότι ἡ ἀδελφούλα των θά ἔλεγε

τὴν προσευχήν της.

« Τὴν ἔβλεπα. Ἡτο γονατισμένη ἐ-

πάγω εἰς τὸ λευκό κρεβατάκι, είρε τὰ

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΣΙΕΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια· ίδη σελ. 217)

κας ἕσσαν ἡγαγκασμένοι νά υποστηρίκωσι
διὰ τῶν χειρῶν τὴν ἄμαξαν κατὰ τοῦ
ἀνέμου. Ὅποιοι δέν ἡδύναντο πλέον νά
χαστινούνται ἔπειτονος.

Περὶ τὴν ἔκτην τῆς πρωΐας—26' Οκ-
τωβρίου, — ἡγαγκασθησαν νά σταματή-
σουν. Οἱ ἵπποι δέν ἡδύναντο πλέον νά
προχωρήσουν. Καὶ τὸ σκότος ἡδόνη
βαθὺ καὶ ἡ θύελλα ἐμάνετο.

« Τὶ θὰ κάμωμεν τώρα; » ἡρώτησεν
οἱ ἵπποι δέν διάξουν ἀπὸ τὴν
νῆσον τοὺς ὄχληρούς ἐπισκέπτας,
χωρὶς νά ἔχουν τὴν σκληρότητα
νά τους καταδιώξουν καὶ ἐπὶ τοῦ
πορθμοῦ. Τὸ νά θελήσουν ἄλλως
τε νά τας διασκορπίσουν διὰ τῆς
βίας, θὰ ἡδόνη στηρίξει την
τούφεκια καὶ τὰ πολύκροτα, ἐναντίον τοῦ πλήθους
ἔκεινον τῶν ζώων.

Οἱ ἵπποι ἐγένετο καταδίωξαν, αἱ γυ-
ναῖκες ἀγέλαβον τὰς θέσεις των
ἐντὸς τῆς ἄμαξης, οἱ ἄνδρες, ἐποι-
μοι πρὸς ἄμυναν, ἐποκοθετήθησαν
ἐκατέρωθεν καὶ ἡ « Εὔδρομος Οί-
κια » ἥρχισε πάλιν νά κινηται, δι-
ευθυνομένη πρὸς δυσμάς.

« Ή νῦν ἡδόνη τόσον σκοτεινή,
ώστε μόλις καὶ μετὰ βίας οἱ φα-
νοὶ ἐφώτικοι εἰς ἀκτῖνα εἴκοσι βη-
μάτων. Οἱ ἀνεμός ἐπνεεν ὄρμητι-
κώτερος· δέν ἔχιοντες πλέον, αἱ
δε νιφάδες, αἱ φερόμεναι εἰς τὸν
ἄέρα, ἀπεσπάντο ὑπὸ τῆς θυελλῆς
ἐκ τῆς παγωμένης ἐπιφανείας
τοῦ πορθμοῦ.

Καὶ ἡ στερεοποίησις πᾶν ἄλλο
ἢ ἡ ἐντελής. Οἱ πάγοι διερρυ-
γόντων, μετὰ παρατεταμένων
κριγμῶν καὶ ἀπὸ τὰς σχισμάδας
των ἀγέρων τὸ θύελλο τῆς θαλάσ-
σης.

« — Μὰ τὶ τρέχει λοιπόν; τῆς εἶπε.
— Οταν λές « τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιού-
σιον, δὸς ἡμῖν σήμερον », προσθέτεις πάν-
τος σγὰ κατί τι, ποῦ δέν είμπορω νά
το ὄκουσω. Πρέπει τελοςπάντων νάκού-
σω τὶ λέσ!

« — Μὰ τὶ τρέχει λοιπόν; τῆς εἶπε.
— Οταν λές « τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιού-
σιον, δὸς ἡμῖν σήμερον », προσθέτεις πάν-
τος σγὰ κατί τι, ποῦ δέν είμπορω νά
το ὄκουσω. Πρέπει τελοςπάντων νάκού-
σω τὶ λέσ!

— Πρέπει νά ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ
νησάκι! ἀνέκραξεν ἡ Κορηνηλία.

— Αδύνατον τώρα πλέον! ἀπήντησεν
οἱ κύριος Σέργιος.

— Καὶ διατί; ἡρώτησεν οἱ Κασ-

καμπέλ, ὅπως πρίν, δτε ἐφοδοῦντο μὴ περά-

σσον, χωρὶς νά την έδουν. Η σινηριαγή
ἀπὲτείνετο δώδεκα λευγάς ἔκεινε, τὸ δό-
λον μεγεθυνόμενον. « Άλλη ἡ θέσις των
δέν ἡδόνης διεύθυνσις καθίστατο
ἀδύνατος. Εύτυχῶς δύμα τώρα δέν
έπρόκειτο νά φθάσουν εἰς καμπίαν νησί-
δα, ὅπως πρίν, δτε ἐφοδοῦντο μὴ περά-

σσον, χωρὶς νά την έδουν! ἐπέμεινεν οἱ
κύριος Σέργιος. Θὰ ἔχωμεν τὸν ἀνέμον-

τὸν ἔμπρος καὶ ἡ ἄμαξα δέν εἶνε δυνατὸν
νάγνεη. Θὰ γίνη κομπάτια!

— Καὶ τότε θάγαγκασθῶμεν νά την
έγκαταλείψωμεν... εἶπεν οἱ Γιάννης.

— Νά την ἐγκαταλείψωμεν; αἱ γυναῖ-
κες διέτε! Οἱ πάγοι ἥρχισαν νά πλέουν!

— Νά πλέουν...»

« Ήτο δυστυχῶς ἀληθές!

‘Αφ’ ἔνδος μὲν ἡ θύελλας τῆς θερμο-
χρασίας, ἀφ’ ἔτερου δὲ ἡ θύελλα, κατέ-
θραυσαν εἰς μυρία τεμάχια τὸ παγω-
μένον στρώμα, τὰ ὅποια ἥρχισαν πάλιν
νά φέρωνται μεταξὺ τῶν δύο ὄχθων τοῦ

πιστρέφωμεν; ἡρώτησεν ὁ Κασκαμπέλ.

— « Οχι, πρέπει νά πηγαίνωμεν ὅλω
ἔμ

Δαμπρά ή περιγραφή της έκδρασης σου, Εύ-
αιώνιος Καρδία! Ήντος ήθελα κ' έγα νά ήμουν
μαζί σας! Σ' εὐχαριστώ διὰ τὰς θερμάς σου
έκφραστις.

Απαράδεκτα τὸ φευδόνυμα σας, ἀγαπητοῖ
μου Χαρίτας καὶ Ἀνδρομάχη Φίσιου, καὶ νά
μου στέλεξε ὅλα. Τὸ ἐν τῷ ξεῖς ἄλλος φίλος
ρου τὸ ἄλλο δι' ἄλλον λόγον δὲν δύναται νά
δεχθῇ.

Ἀσπασμός, πληροφορίας — Η Μαρον-
σιώσσα ερωτᾷ τὴν Ἀττικὴν Νότη τῷ:
δύνομάται, Χριστίνα ή Μαρίκα; — Η Φλορερά
Ἀκτῆς τοῦ Σουλίου στέλλει ποιλά φιλά εἰς
τὸν Ὄρφεα καθός καὶ εἰς τὴν Ἐλληνίδα Καλ-
λεγχίδα, τὴν ὅποιαν πολὺ ἔπινει νά γνω-
ρισῃ. — Τὸ Ρόβορ τῆς Ἀγρόφον ζητεῖ τὸ δύνομα
καὶ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς του Κναρολεύκον
Κέρου. — Ο Ἀγρόφος Ἐπιειρθῆς εὐχαρι-
στεῖ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Θεομογοκέα καὶ τὸν
πληροφορεῖ διὰ πάτερι βιολον καὶ αὐτὸς πρὸ
3 1/2 ἑτῶν. — Η Καρδερίτρα μοῦ γράψει διὰ
δοτές φρεστήν εἰς τὸν ἄγρον καὶ μαζεύει
ἄγριολουλούδια, εἶναι ἀδύνατον νά μη ἐνδυνηθῆ
την φίλην μου Ἀγθιαρένην Λυγαριάν. — Η
Νηρήτη τοῦ Εδράσα δοπάζεται τὸν Ἀδόρα
τῆς Ἐρέμου, λέγει δὲ διὰ γνωρίζει τὰ δύνατα
τῆς Αττικῆς Νηρήτης καὶ τοῦ Φοίβου Ἀπόδ-
λωνος (τι φοβερό!) — Η Νεράϊδα τῆς Σκέ-
ρρον δοπάζεται τὴν ἑξάδελφην τῆς Νηρήτης τοῦ
Αέραλον. — Ο Δόρ Κεχώτης, λέγει, ἔκαμε
λόδος δὲν γνωρίζει τὸν Κομφρόκιον καὶ του
ἵτει συγγράμμην τὸν πληροφορεῖ δὲ διὰ τάρχικά
του εἶναι Π. Γ. Β. — Τὸ Κύδα τοῦ Βοσπόρου
δοπάζεται τὸν Ἐλληνα τοῦ Κανάσου, τὸν
ὅποιαν πολὺ γνωρίζει. — Τὸ Μαρτένιον τῆς
Δωδόρης ζητεῖ τὸ δύνομα τῆς τάρχικῆς τῆς Μα-
ρονιώτισσας. — Ο Φοίβος Ἀπόδλωνος δὲν
ἔν στοιχεῖον τοῦ δύνατος του γιπτορεῖ νά εἴπῃ
εἰς τὸν Κολιαλέκην, οὔτε ἐν! — Η Ιωνίς
δοπάζεται τὸν Κοραήν καὶ τὸν παρακαλεῖ νά
την στελλεῖ τὴκε φύρια, ἀπὸ τὸ παραβαλάσσιον
του. — Επίσης καὶ τὸν Δρυσήν Ἀμμονδίδην καὶ
νά της γράψῃ σύχνοτερα.

Η θρωής τῆς θμέρας. — Έκ τῆς ἐπιστο-
λῆς του Καλλος Γείτονος, τὸν ὅποιαν εἶχα κρί-
νη καλὸν νά δημοσιεύσω ὀλόκληρον, ἀλλὰ δὲν
δύναμαι καὶ σήμερον ἔνεκα ἐλλειφεως χώρου,
θάνατοφέρω μόνον τὸ συμπέρασμα. Ο Καλλος
Γείτων παρακαλεῖ τὸν κ. Φαίδην νά λυπηθῇ
τὴν δυστυχή αὐτῶν Ίουλίαν καὶ νά την συμ-
βουλεύσῃ ἔνας οὐ την μεταπελον ἀδιότι, λέγει,
εἶναι κρίμα διὰ τὴν πατρίδα νά καθῇ εἴτε ἔνα
τέκνον της, κάριν τῆς ἀνοήτου θελας του. —
Αλλ' ὁ Καλλος Γείτων λησμονεῖ τὸ του Ἀπό-

στόλου «Ἄρετικὸν ἄνθρωπον, μετὰ πρώτην καὶ
δευτέραν νοοθεσίαν παρατεῖν». — Απὸ ἐντὸς γράπτοις στέλλειν Διάπλασις
πρὸς τοὺς φίλους της: Κναρολεύκον Κέρου (δι-
ότας τῷρα δὲ εἰδὸς πόσον ἔχει ἀδίκον νά παρα-
πονῆται), Τίκ Τάξ, Δευτήρ Περι-
στεράρ, Συνταγήρ Σφίρρα, Παριμονετή Ζ-
καρόν, Αθανάσιον Μ. Μουλούνην (τοῦ ὅποιου
δὲν δύναμαι νά δεχθῶ τὸ φευδόνυμον καὶ δὲ
ἐκεῖνη ἐν ἄλλῳ), Δημητρίου Χατζήσκον, Μή με
λησμορεῖ, Κοραήρ, Ρόδον τῆς Ἀρδρον, Λρυ-
στήρ Βροχήρ, Αθρα τοῦ Φαίδρου, Φλορερά
ἀπέτρα τοῦ Σουλίου, Μοδοσα Πολόριτα, (εἰς
τὸν ἑρωτην τῆς ὅποιας δὲν δύναμαι νά την τίκην
ἀκριδίως) Λυροτήρ Αμμονδίδην, καὶ λοιπούς, ών
ἔλαβον τὰ διηγήματα διὰ τὸν Διαγωνισμὸν καὶ
δὲ ησυχάσουν.

Εἰς δέσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 18 Ιου-
λίου, θάπαντήσω εἰς τὸ πρωστέχες.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δεί λόγοις στέλλονται μέχρι 27 Αὐγούστου εἰς

379. Λεξιγράφος.

Τὸ πρώτον εἶναι ἄστον, ζῶν τὸ δευτέρον μου
καὶ τῆς Ἐλλάδος νησος τις εἶναι τὸ σύνολόν μου
Επολέμησαν τὸν Αλεξανδρού Οικονομίδου.

380. Στοιχειόδυρος.

Ἄνθος ὀρῶν θὰ ιδῆς ως εἶναι ἀνταρίσκης.

Πλὴν ἀνταρίσκης τέσσαρα γράμματα νά την σύνησης

Τὸ ἄνθος θὰ μεταβληθῆνη, ως δὲν μείνη
καὶ δὲ πετάχη πρόβυμονες τὸν πετρωνῶν τὰ συμήνη.

Επάλη θὰ τοῦ Ταπείνου "Ιον

381. Λευνγρά.

Μόλις γεννηθῶ πετάνεις ή ξανθή μου ἀδελφή.
Καὶ ὁ θάνατός μου πάλιν εἶναι δι' αὐτὴν ζωῆ.

Επολέμησαν τὸν Χαλακούς Κόρον

382. Στήχος πρὸς συμπλήρωσιν

Εἶναι φύρα, πέτεται—

εἶναι ἀσπρὸ τὸ—

Σκοτεινάζει καὶ—

συννεφιά τὸν—

Επολέμησαν τὸν Καστελλάτου

383. Πρόβλημα

Οἱ ἀπὸ τοῦ 1 μέχρι τοῦ 40 ἀριθμοὶ νά γραφωσι
εἰς τέσσαρας στήλας, ώστε ἀδροκόμεναι, ἔκστοτε
χωριστά, νά διδωται τὸ ίδιον ἀριθμόν.

Επολέμησαν τὸν Ήσυχον Αεράτη.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879-1893)

Η πρώτη περίοδος τῆς «Διαπλάσεως» ἀποτελεῖται ἐκ τόμων

24, τῶν ὅποιων ἡ τιμὴ ποικίλλει ως εἶδος:

Α'. — Πρὸς δραχμὴν 1 ἔκαστος διὰ τοὺς ἐν Αθήναις, δραχ.

1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἀπαρχαῖς καὶ φρ. χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ

Ἐβραϊκῷ, ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν, τιμῶνται οἱ ἐπό-

μενοὶ 16 τόμοι τῆς πρώτης περίοδου τῆς «Διαπλάσεως»: 1ος,

2ος, 3ος, 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 8ος, 9ος, 10ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος,

21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πολούμενος καὶ χωριστὰ ἔκαστος.

Β'. — Πρὸς φρ. 2,50 ἔκαστος πωλοῦνται οἱ ἐπόμενοι ἐν τόμοι

τῆς πρώτης περίοδου τῆς «Διαπλάσεως»: 1ος, 3ος, 8ος, 12ος,

13ος, 14ος.

Παραγγελίαι μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς

συστημένης πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως» Όδος Αίγαλου 119 — ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ.

Γ'. — Φράγκα 10 τιμάται δι' 10ος τόμος, πλησιάζων νά ξέν-

την ἀγητήνθη ίδην ή 2ος πωληθέντων τῶν τελευταίων
ἀπὸ τοῦ ἔκαστον ἀντιτύπων πρὸς 10 φρ.

Σήμερεντεον διὰ καὶ ἐκ τῶν 16 τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθ-

μῆδον ἔχαντος μεταβολήν τοῦ ίδιου ἀριθμού.

Τόμος 1ος τῆς Β' περίοδου (1894) τιμᾶται φρ. 7

Τόμος 2ος τῆς Β' περίοδου (1895). » 7

ΤΟΜΟΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (ἀπὸ τοῦ 1894)

Δύο τόμοι τῆς δευτέρας περίοδου ἔχειν θησαυρόσημα μέχρι τοῦδε τῆς:

Τόμος 1ος τῆς Β' περίοδου (1894) τιμᾶται φρ. 7

Τόμος 2ος τῆς Β' περίοδου (1895). » 7

Παραγγελίαι μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς

συστημένης πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως» Όδος Αίγαλου 119 — ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ.

384-388 Κεκρυμένα ὄντα παρατεῖν.

1. Ἀνταπειθήσονται οἱ τοῦ ἀρετῆν ἀσκοῦντες.

2. Τὰ στρατεύματα ἥγε τόσον ἐπιδείξον ὁ Μί-

γας Ἀλεξανδρός ὥστε πάντοτε ἔντικα.

Επολέμησαν τὸ τοῦ Τίτα Τάξ.

386-387. Μεταμορφώσεις

Ο μαδρος διὰ 4 μεταμορφ. νά γίνη πυρρός.

2. Τὸ τέρας διὰ 10 μεταμορφ. νά γίνη Κύκλων

Επολέμησαν τὸ τοῦ Κορινθίου Αριστεράνους.

388-392. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἔνος οἰδιπότερος γράμματος

ἔκστης τῶν κάτω